



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1375/2025
19.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Небојше Јанчића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К бр.80/24 од 28.04.2025. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.168/25 од 21.08.2025. године, у седници већа одржаној дана 19. новембра 2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Небојше Јанчића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К бр.80/24 од 28.04.2025. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.168/25 од 21.08.2025. године, у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док исти захтев у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу К бр.80/24 од 28.04.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, за које дело му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од годину дана од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 89а КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеним, па је окривљеном забрањено приближававање оштећеном, приступ око простора места становања или места рада оштећеног, те даље узнемиравање и комуникација са оштећеним у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, те да оштећеном на име накнаде трошкова кривичног поступка за рад његовог пуномоћника плати износ од 69.750,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.168/25 од 21.08.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Небојше Јанчића, а пресуда Основног суда у Вршцу К бр.80/24 од 28.04.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Небојша Јанчић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те због повреде одредаба 33. став 1, 4. и 5. Устава и члана 6. став 3. тачка д Закона о ратификацији Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду, уз истовремени захтев да се извршење правноснажних пресуда одложи.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 3. ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да се побијана пресуда заснива на незаконитом доказу који је прибављен супротно одредбама члана 300. став 6. ЗКП, обзиром да су дана 29.02.2024. године у просторијама Основног јавног тужилаштва у Вршцу као сведоци испитани оштећени ББ и сведок ВВ, и поред тога што окривљени и његов бранилац нису били позвани да присуствују извођењу доказне радње испитивања ових сведока, а нема ни одобрења суда за претходни поступак за саслушање сведока без присуства окривљеног.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Из списка предмета – из записника о испитивању сведока Кт бр.168/24 произилази да је Основни јавни тужилац у Вршцу дана 29.02.2024. године саслушао

сведока оштећеног ББ и сведока ВВ без присуства окривљеног и браниоца окривљеног, при чему за обављање ове доказне радње није постојало претходно одобрење судије за претходни поступак, како се то и указује у поднетом захтеву. Такође, из списка предмета произилази да јавни тужилац није упутио позив окривљеном и његовом браниоцу да присуствују испитивању наведених сведока, те су наведени искази прибављени супротно одредбама члана 300. став 1. и 6. ЗКП.

Међутим, сведок – оштећени ББ и сведок ВВ испитани су на главном претресу одражаном пред Основним судом у Вршцу дана 24.09.2024. године, ком су присуствовали окривљени АА и његов бранилац – адвокат Лазар Гутеша, чиме је обезбеђена контрадикторност поступка, односно дата је могућност и окривљеном и његовом браниоцу да наведеним сведоцима постављају питања. Како су наведени сведоци на главном претресу изјавили да остају у свему при исказима датим на записнику пред Основним јавним тужилаштвом дана 29.02.2024. године (оштећени ББ и при исказу који је дао пред поступајућим судијом на главном претресу одржаном дана 05.07.2024. године), то се, имајући у виду целину ове доказне радње, претходни искази наведених сведока, дати пред јавним тужиоцем, не могу посматрати као посебан доказ.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да бранилац окривљеног неосновано истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, обзиром да записници о саслушању сведока – оштећеног ББ и сведока ВВ пред Основним јавним тужиоцем у Вршцу дана 29.02.2024. године представљају целину са исказима ових сведока датим на главном претресу, на који начин су и конвалидирани, а због чега, у целини посматрано ови искази представљају законите доказе.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и да је на главном претресу репродукован ЦД снимак са видео записом сигурносне камаре испред критичног места, што је био доказни предлог одбране, да је овај видео запис без звука, тако да се из њега не може са апсолутном сигурношћу утврдити да је окривљени изговарао речи описане у изреци пресуде, уз сопствени закључак да у конкретном случају нема доказа да је окривљени претио оштећеном да ће напасти на његов живот или тело, којим наводима указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно повреду члана 440. ЗКП, па како ова повреда не представља законски разлог због ког је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да су нижестепеним пресудама учињене повреде члана 33. став 1, 4. и 5. Устава РС и члан 6. став 3. тачка д Закона о ратификацији Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, којим наводима указује на повреду одредаба члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора

доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободe окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и члан 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић